

[H. C. Andersen.]

Snilde og Dygtighed ved Indretningen af den store Fabrik. Billederne bærer Navnet „Sukker“, naturligvis, men de har faaet en Undertitel, og den hedder „Danmarks hvide Guld“. Nu kunde det synes, at denne sidste Titel er noget pralende, men ved nærmere Overvejelse vil man finde ud af, at den passer særdeles vel.

Tiderne skifter jo. For faa Aar tilbage gav Sukkerroemarkerne Landets Befolkning og Sukkerindustri deres Forsyning af Sukker, men derudover blev der kun en ringe Del til overs til Eksport; det var maaske endda ikke altid lige let at afsætte denne overskydende Del til blot nogenlunde forretningsmæssigt rimelige Priser, velsagtens fordi Amerika dengang var i Stand til at dække Sukkermarkedet med en Vare til saa lave Priser, at vi ikke kunde konkurrere. Det er bekendt, at man derfor maatte tage Beskyttelse til Hjælp for denne Industri. Nu er Billedet et andet; nu staar de europæiske Lande som Købere og byder os gode Priser for alt det Sukker, vi overhovedet kan eksportere til dem. Derigennem skabes der Muligheder for, at vi kan faa tilført det, vi trænger saa haardt til, nemlig fremmed Valuta; vi har i Sukkeret et godt Byttemiddel, saa at vi kan faa tilført de Raavarer, som vi staar og mangler.

Man kan altsaa med Rette i Dag tale om Sukkeret som „Danmarks hvide Guld“. Det er af den største Betydning, at vi faar den størst mulige Produktion.

Nu foreligger der for det høje Ting Forslag til en Sukkerordning. Der er sagt mange Ord om det i det andet høje Ting, og jeg har bemærket, at der baade derfra og herfra er blevet rettet Bebrejdelser mod den højtærede Minister, fordi dette Forslag ikke er fremkommet paa et tidligere Tidspunkt. Naa ja, ogsaa jeg, formentlig ogsaa Ministeren selv, havde gerne set, at det havde foreligget noget før, men jeg kan da trøste den højtærede Minister med, at han ikke er den første Handelsminister, der har maattet høre Bebrejdelser for, at Forslag til Sukkerordninger er kommet til Tingene paa saa sent et Tidspunkt.

Nu ser jeg, at man ligefrem har indført en Bestemmelse, som fastslaar, at Forslag til eventuel Forlængelse af Sukkerordningen skal være fremsat senest den 15. Februar 1947. Det anser jeg nu alligevel for unødvendigt. Det vilde være en ny Praksis, om man i de forskellige Love med kortere eller længere Løbetid fik en ny Paragraf føjet ind, foran eller bagefter den berømte Paragraf om Færøerne, om, at Lov-

forslag næste Gang skal fremsættes inden en bestemt Dato. Men det betyder vel ikke stort; kan den højtærede Minister tiltræde den lille Ændring, kan vi andre ogsaa sagtens gøre det; og heldigt vilde det være — det skal indrømmes —, om Lovforslagene kunde komme til Tingene paa et tidligere Tidspunkt.

Anerkendelse skal Ministeren imidlertid have, fordi det er lykkedes ham at manøvrere saaledes i dette vanskelige Spørgsmaal — for det er efterhaanden blevet et vanskeligt Spørgsmaal —, at han har fundet frem til en Løsning, der har kunnet samle de 4 store Partier paa Rigsdagen og tilfredsstille dem, som i det praktiske Liv arbejder med Sukkeret, hvad der — og det er det vigtigste — sikkert vil bevirke en betydelig Udvidelse af Arealerne. Thi af de Aarsager, jeg nævnte, maa vi have Arealerne forøget saadan, at vi selv her i Landet kan have nødtørfigt Forsyning af det uundværlige Levnedsmiddel, som Sukkeret er, og endda kan eksportere de størst mulige Mængder for Valutaens og de manglende Raavarers Skyld.

Stillingen er den — som det ogsaa nu er nævnt —, at Arealerne i de senere Aar er gaaet ned til ca. 71 000 Tdr. Land, en Nedgang paa adskillige Tusinde Tønder. Lad det nu være sagt straks — som ogsaa berørt her —, at det er ikke i første Række Prisen, der har bevirket Nedgangen i Arealerne, selv om man kunde ønske Prisen forhøjet en Kende — og det ved jeg, man gør. Men det er Mangelen paa Arbejdskraft, der har bevirket Nedgangen i Sukkerroearrealerne. Det er let forstaaeligt, at en Landmand ikke vil tilsaa et stort Areal med Roer for saa at maatte pløje det hele op, fordi han ikke kan faa det passet. Det er ikke alene spildt Arbejde, men det er naturligvis ogsaa et stort økonomisk Tab. Dertil kommer, at det ofte er for sent at saa noget andet paa det Areal. Staten kan ikke garantere Sukkerroedyrkerne Arbejdskraft til Sukkerroemarkerne, men Regeringen kan standse andet Arbejde, som kan vente, uproduktivt Arbejde, eventuelt Arbejdet i Moserne. Heldigt vilde det være, om det kunde lade sig gøre i de faa Dage, Roearbejdet staar paa. Regeringen er gaaet ind for denne Tanke, og saa tvivler jeg heller ikke om, at Dyrkerne udvider Arealerne, for det er det, der tilstræbes med denne Lovgivning. Jeg ser saadan paa det, at baade Landmændene og Arbejderne i de sukkerroedyrkende Egne meget vel ser, at i Øjeblikket er Sukkeret „Danmarks hvide Guld“, og man vil ogsaa af yderste